

GLASOVA Panorama

KRANJ, 23. JUNIJA 1962 — LETO II STEVILKA 24

Turizem zbljuje ljudi vseh narodnosti

Ljudje iščejo morje

Prvi napad tujih turistov je zaustavljen na morju - Tujci ne potujejo v kočijah, zato se ustavljajo pred bencinskimi črpalkami - Zapornice v zraku

Ne razpolagamo s točno naslonjačih in pri tem ujamajo še kakšno razlago vodičev.

statistiko, kolikokrat se dnevno dvignejo zapornice na naših obmejnih prehodih. Po zadnjih poročilih so zapornice kar precej v zraku. Tuje začnemo opaziti pri nas najprej na cestah prvega reda, zakaj v turističnih mesecih postajajo te cest preozke (za pijance so preozke že v najhujši zimi). V Kr. gori so našeli, da romi skoši ta turistični kraj dnevno okoli 1200 vozil (s prikolicami seveda). V Kranju do sedaj še nihče ni prišel na idejo, da bi preštel vozila, čeprav je med Kranjsko goro in Kranjem kar več važnih cestnih križišč. Avtomobili rdeče, sive in črne barve s šotori na strehah in s spalnicami kot prikolicami drvijo proti morju. Naše morje ima v tujini najmanj takšen sloves kot Gavrilovičeve sa lame.

Ce turiste opazujete več let zapored, na njih ne boste odkrili notranjih in zunanjih sprememb. Fasade turistov so stare. Zepi približno enako globoki in pogledi z obreznim: »I am sorry...« — Avtobusi s starkami in garniturnimi gospodi parkirajo pred hoteli prvega razreda. Starke z naočniki dremajo v

Na turistični borzi so zadnje dni računi odprt. Pred dnevi se je začelo s prihodom švedske skupine in bo trajalo, dokler bo vreme. Morje se ohladji šele v jeseni. — Gorenjska sicer nima morja, moramo pa zato izrabiti pot do morja. Sreča, da veliko poti na morje gre skozi Gorenjsko.

Uboj pod Šmarjetno goro

Kranj, 20. junija — V torek popoldne ob pol šestih je Ladislav Jamnik v hiši Šmarjetna gora št. 3 v Kranju do smrti zabodel Dušana Vučkovića. Ta dogodek je zelo presenetil, saj sta Jamnik in Vučković živela v dobrih sostenovavskih odnosih. Vučković je nekaj časa stanoval celo v Jamnikovi sobi, šele pred kratkim se je preselil v kletno sobico. Tragični dogodek se je pripetil po daljšem prepiru in ga lahko označimo predvsem za nesrečno naključje. Na oddelku za notranje zadeve pri OLO smo zvedeli za nekatere podrobnosti

Dušan Vučković se je tega dne vrnil z dela kmalu po vredna, češ da mu je 9. maja drugi urti popoldne. Zapolen je bil kot strugar pri podjetju »Vodovod«. Ko sta se okoli 16. ure vrnila domov tudi zakonca Jamnik (Ladislav Jamnik je zaposlen v tovarni »Standard«, njegova žena pa v »Tekstilindus«), je Vučković že močno vinjen praznil steklenico žganja. Na kozarček žganja je v svojo kletno sobico povabil tudi Jamnika. Žena nad tem povabilom ni bila navdušena in je zato nasprotovala, da bi se mu mož odzval. Vučković je tedaj začel očitati Jamniku, da je copata, ker pusti, da mu žena ukazuje in

to celo žena, ki je brav malo ril s pestjo. Med tem se je že zbralih nekaj ljudi, ki so ukradla 10 tisoč dinarjev. Razumljivo, da se je takoj ju skupaj z Jamnikom prisili, naj nehati s prepiron in se, če imata vzroke, raje poravnata na sodišču. Jamnik je potem odšel v kuhično in vzel iz žepa nož, da bi si odrezal kruh. Med tem je Vučković vdrl v Jamnikovo spalnico, Jamnikova žena

pa je šla za njim in ga skušala spraviti iz sobe. Tedaj jo je močno udaril in Jamnik je z nožem v roki pritekel, da bi posredoval. Ko si je prizadeval, da bi ju ločil, je zabodel Vučkovića v prsi. Takoj nato sta z ženo odhitala na postajo Ljudske milice povedati, kaj se je zgodilo. Jamnik je bil prepričan, da je Vučkovića le nekoliko oprasnil, vendar je bil ta mrtev, še preden je prišla komisija. Jamnika so priprili, primer pa je prevzel preiskovalni sodnik. — M. S.

Filmariji v Bohinju

V sredo se je ustavila za 6 dni v Bohinju filmska ekipa »Piran-film« iz Münchna (prvi film je ta proizvodna

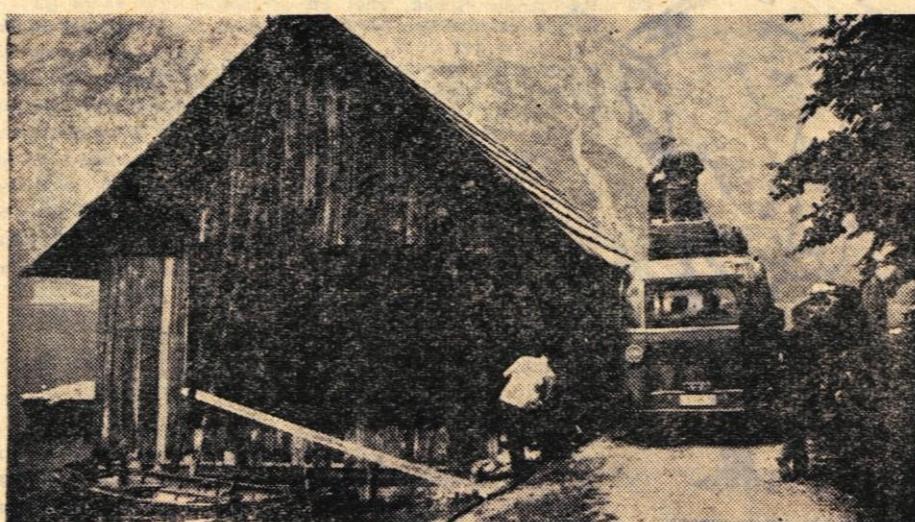
hiša namreč posnela v piranskih ateljejih pred nekaj leti in od takrat se tako imenuje), ki ji nudi tehnične uslužbe ljubljanski »Filmservis« in bo posnela nekaj priporov. Gre namreč za glasbeno komedijo, ki nosi še delovni naslov »Kolumbus«, ki jo režira Helmuth M. Backhaus, ki je sicer bolj poznani kot scenograf. V filmu igrajo Selma Karlovac, in Vivi Bach v glavnih ženskih vlogah ter Chris Howland, znan popevkar, v moški vlogi. Pri tem naj omenimo, da je scenograf v tem filmu ljubljanc inž. Mirko Lipičić.

Zgodba obravnava skupino mladih študentov, ki potujejo iz Alp na morje z dejanjem, ki so ga dobili za nagrado v barih, kjer nagrajujejo neznane talente. Potujejo pa s starim avtobusom, ki jim med potjo da preglaive (na sliki), ko ga pripravljajo za snemanje.

St. S.

VOJNE V LAOSU JE PO VSEJ VERJETNOSTI KONEC. ŽENE Z OTROCI NA HRBTU SE VRACAJO NA SVOJE DOMOVE

EKIPA FILMARJEV PRI PRIPRAVAH ZA PRVE POSNETKE V BOHINJU

EVROPSKI KLJUČ

Malo mednarodnih problemov v povojni dobi je bilo tako slabo obrazloženih in tako dolgo v razpravi kot obilka gospodarskega in političnega zdrževanja dežel Zahodne Evrope. Nastala je velika zmešnjava. Za to niso krivi samo tisti, ki jim je znano v čem je bistvo problema, temveč tudi tisti, ki govorijo eno, delajo pa drugače. Evropsko zdrževanje v skupno tržišče ni niti evropsko niti skupno, saj se je že davno izredio v tabor skupine držav, ki je naperjen proti Evropi. Načelo zdrževanja se je v praksi spremenilo in nasprotje in zapostavljanje.

KAKSNA IN CIGAVA EVROPA

Glede političnega zdrževanja obstajajo podobne zmešnjave. Gospodarska namreč več ni mogoče ločevati od politike. Skupno tržišče je sproščo tega zamisljenega ne kot cilj sam po sebi, temveč kot temelj skupne države. Toda zamisli zdrževanja najbolj razdvajajo skupino držav, ki se navzera v zdrževati. Med šestorico evropskih držav je precej »kamnov spotike«.

Ideja o evropskem zdrževanju je francoskega porekla. Izšla je iz občutka Francov, da Francija ni več velesila in da ne more biti sama po sebi, temveč samo s pomočjo evropske skupnosti držav. Ideja je nastala in razvijana v glavnem tako: Evropa je bila stoletja »opek sveta«. Takšna kot je sedaj, je postala kvečjemu »slepic«. Nastala so nova, velika središča svetovne politike. Evropa še vedno razpolaga z velikimi zalogami političnih izkušenj,

tehničnega znanja in gospodarskimi zmogljivostmi, ki pretirane nacionalizma. Nacionalem kot največji in ostalimi celinami in velesilom. Razdrobljeno Evropo je treba zdrževati in iz nje napraviti velesilo, ki bi bila gospodarstvo v svetu.

To so sanje, ki v sedanjih političnih prilikah v Evropi in na svetu skoraj niso uresničevati resda v omenjem krogu, saj se je za njo ogrelo samo šest zahodnoevropskih držav. To bi bila »Mala Evropa«, ki pa bi sasoma postala velesilo, ki bi izravnala tehnico med Vzhodom in Zahodom. Francija bi imela v tej skupnosti vodilno vlogo.

NEMSKI RACUNI

Zahodni Nemci so se postavili francoske ideje in se začeli za njio ogrevati. Na to jih silijo posebni razlogi. Nemci imajo slabe izkušnje s svojim nacionalizmom. Nemski nacionalizem ni privlačen za ostale evropske narode. Poraže v dveh največjih vojnah svetovne zgodovine

so Nemci pripisali na račun nemške narodnosti, ki pretirana nacionalizma. Nacionalem kot največji in ostalimi celinami in velesilom. Razdrobljeno Evropo je bil neveren, da Nemčija zopet ne zaide po stari poti. V teh razmerah so Nemci videli v nadnacionalnih idejah rešilno bilko. Prijateljstvo med Nemčijo in Francijo nikoli ni bilo tako pristno kot sedaj. To zblizjanje ni neki znak priateljstva, temveč strah obeh dežel, če bi šli vsaka po svoji poti. V prijateljstvu vidita obe možnost zopet zagospodariti v Evropi, če bosta šli po skupni poti.

Italija je prav tako sprejela idejo zdrževanja, vendar že bolj previdno in z razmišljanjem. Italija nima enakih ambicij v Evropi, kot jih ima Pariz in Bonn. Za nadnacionalno državo se zavzemajo tudi tri najmanjše zahodnoevropske dežele: Belgija, Nizozemska in Luksemburška, ki imajo dovolj razlogov, da jih je strah nemškega nacionalizma. Imajo pa tudi najmanj pogovor, da se pred njim ubranijo. Zdi se jim, da jim je zdrževanje najboljša obramba pred nemško nevarnostjo.

SEST IDEJ IN SEST UGOVOROV

Pod soglasja v taboru šestorice ni ostalo veliko. Stališča so se spremnili in dopolnjevali. Nastale so splošne spremembe glede zdrževanja. Te so prišle posebno do izraza v deželi, kjer je ideja evropskega zdrževanja nastala. Od prihoda de Gaullea na oblast je francoska ideja dobila povsem drugačen videz. Francoski po-

CHARLES DE GAULLE: KAJ BO Z EVROPO: POP-KOM SVETA

vsak odločal v sorazmerju z močjo in velikostjo. Francoska zamisel je v nasprotju z nemškim načrtom o popolnem zdrževanju. Venecija-Bonn ne nastopa načelno proti francoskim pobudam. Najdolgoječnejše so se postavile de Gaullovemu načrtu poroči tri državice: Belgija, Nizozemska in Luksemburška. Andre Spaak, vnet poznani evropskega zdrževanja, je v jezi dejal, da prihodnost Evrope ne more biti odvisna od »duševnega obzorja dveh starcev, ki sta se zaledala v preteklosti.«

Ni več nobena skrivnost, da je Francija proti sprejetju Velike Britanije. De Gaulle pravi, da je Velika Britanija otok in da ni v pravem porenu Evropa. Evropa bi s pristopom Velike Britanije zgubila svoj »pravi obraz«. Pristojnost Velike Britanije bi uničila njegove ambicije, da Francija zadrži vodilno mesto v tej zvezni.

To še ni vse. Nasprotja med posameznimi deželami so vedno večja in očitnejša. Vse to vzbuja dvome, da takšno zdrževanje samo pospešuje razdrževanje. Medtem ko nekateri opozarjajo, da »Evropa mora načiniti se-

be, drugi že razoračano odgovarjajo, da »Evropa ne bo nikoli našla sebe« s sredstvi, ki se jih sedaj poslužuje.

Rekli so...

»Prisiljen sem, da spreminjam Belo hišo v restavracijo za umetnike, ker me umetniki nikoli ne povabijo na dom v goste.«

Jahn Kennedy, predsednik ZDA

»Nič ni bolj neprijet kot srečanje prepotentnega človeka z drugim prepotentnim človekom.«

Lord Home, britanski zunanjinski minister

»Povprečna dolžina življenja je vedno daljša, isto pa, kar lahko od življenja pričakujemo, postaja vedno manjše.«

Hans Habe, nemški kneževnik

»Osnovno pravilo v vojnih učbenikih bi moralo biti: Na korakaj proti Moskvi.«

Lord Montgomery, britanski feldmaršal

»Britanska država uprava ima precej podobnosti z Rolls Roycem: vemo, da je najboljši stroj na svetu, toda ne vemo, kaj lahko z njo začemo.«

Richard Butler, britanski notranji ministr

Zanimosti

• POLET NA MESEC CEZ PET LET

Pred kratkim je bil na obisku v Tokiu na Japonskem Sovjetski kozmonaut Jurij Gagarin. Novinarjem je povедal, da v Sovjetski zvezni vesmirske raziskave hitro napovedujejo, tako da bo do poleta na Meseec prišlo prej kot ljudje pričakujejo. Verjetno bo človeška noga stopila na Meseec čez pet let.

• GLOBINA SREDOZEMSKEGA MORJA

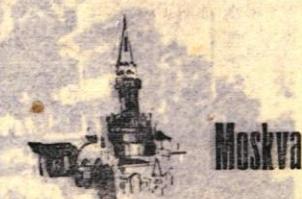
Sovjetski znanstveniki so izmerili, da največja globina Sredozemskega morja ni 5.015 metrov, temveč 5.120 metrov. Ta globina je izmerjena na višini srednje Grčije.

globus • globus • globus

• NOVA VERA

V Melbournu se je začela nevsakdanja sodna obravnavava. Nova verska sekta nam-

Križem po svetu

Tiskovni zastopnik predsednika Kennedyja, Pierre Salinger, ki je bil pred kratkim na obisku v Moskvi, se je s predsednikom Hruščevom pogovarjal tudi o Nemčiji. Pri tem je Hruščev povedal, da Berlin sicer ni najvažnejša točka svetovne politike, morali pa bi berlinsko krizo še letos rešiti.

Od devetnajstih poslankov, kolikor jih je v ameriškem kongresu, je devet vдов, ki so poslanski sedež dobile po smrti svojih mož. Skupina vдов se bo se v tem letu povečala še za dve ženi, ki se potegujeta za sedež svojih pre-zgoda umrlih mož.

• SPREJEM ZA VOJVODO

Na sprejemu v čast moža britanske kraljice vojvoda Philipa je prišlo v glavnem mestu Urugvaja v Montevideo do zelo »vrčih« prizrov. Ko se je vojvedi približal sovjetski veleposlanik in ga pozdravil v angleščini, se je vojveda začudil: »Kako da govorite tako dobro angleščino?« – »Bil sem šest let v Zdrženih državah, veličanstvo,« je odgovoril Rus. Nato pa je dejal vojvoda z nasmehom: »Ja, ja, tam govorijo jezik, ki je našemu precej podoben.«

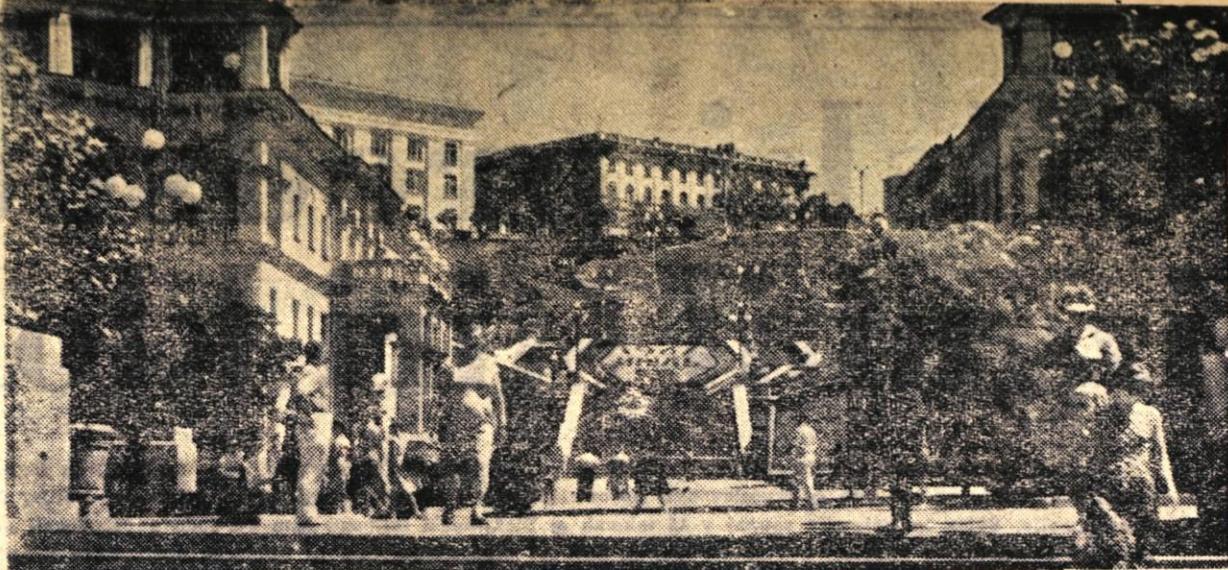
• NEW YORK CUDNO MESTO

Že dolgo je znano, da v New Yorku živi več Italijanov kot v Rimu, več Židov kot v Tel Avivu, več Ircev kot v Dublinu in več Portorikanov kot v glavnem mestu Portorica.

KONRAD ADENAUER: SKRIVAM SE ZA DE GAULLOVIM NOSOM

*P*o ogledu *Sebastopolja*,
igrav in spomenikov,
sмо si v pristanišču
ogledali še spomenik potop-
ljenim ladjam. V krimski
vojni so Rusi ob vhodu v
pristanišče potopili svoje
ladjevje in s tem zaprli pot
sovražnim ladjam, da niso
mogle v pristanišče, in od
tam obstreljevali mesto. V
spomin na to so v zalivu po-
stavili mogočen spomenik.
Posebni del pristanišča imenujejo »Grofovsko pristi-
anišče«, vanj prideš skozi mo-
gočen portalni vhod. Tam so
nekdanji velikaši imeli svoje
pristanišče.

SEVASTOPOL, ZNANA CRNOMORSKA UTRDBA IZ MNOGIH VOJN V ZGODOVINI, VOZADJU CVETLICNI KGLEDAJ

Ob vračanju iz Sevastopola smo se ustavili na Sapun gori. Sapun gora je bila prizorišče največjih borb na Krimu v drugi svetovni vojni. Največji in zaključni boji so se začeli tam 7. maja 1944. Za spomin na ta dan so na vrhu gore postavili muzej, v njem pa, po vzorcu »Panorama« iz Sevastopola, naredili »Diaramo«. Menim, da slehernemu obiskovalcu tega muzeja zastaja dih, ko iz tako neposredne bližine gleda živo upodobljene grozote vojne. Ko ogleduješ to več deset metrov dolgo sliko, ki je v polkrogu opeta na

steno, imaš občutek, da stojiš sredi utrjenih nemških položajev, ki jih iz vseh strani v jurisu napadajo rdečarmejci. Vodnica nam je razlagala: »Poglejte, to je borec ... iz Moskve, ki se je vrgel čez žične ovire, da je lahko čezenj njegov vod prodrl v nemške rove, tamle pa je seržant... iz Harkova, ki je s svojimi prsmi zakril nemški bunker, da so ga tačas njegovi bori minirali. Vse naokrog leže trupla in ranjenci, v jarkih pa se krčevito branijo Nemci. Vso to množico vojakov, ki jim je sla po ubijanju in želja po samochranitvi spačila obraze, obstreljujejo še letala. Ob ogledovanju, pa čeprav le slike, človek iskreno želi, da bi se take vojne ne ponovila več.

GROBNICA NARODNIH HEROJEV

Zapiski s poti po Sovjetski zvezdi

Prvič v zraku

Okoli muzeja je razstavljen težko orožje, ki se ga uporabljali Rusi, med njimi tudi tako imenovane »Stalinove orgle«. Ob opisovanju teh bojev nam je vodnica pripovedovala: »7. maja so Rusi začeli z ofenzivo na Sapun gori, 9. maja so osvobodili Sevastopol in 12. maja 1944 je bil dokončno osvobojen ves Krim. Izmed junakov v teh bojih so jih proglašili 150 za narodne heroje.«

Diamond, spomenik, veliko grobničo in lepo urejeno okolico obiše dnevno več turistov. Poleg svoje zgodovine je Sapun gora turistično privlačna zaradi lepega razgleda in – kar je tudi važno, lahko je dostopna.

Dnevi, odmerjeni za bivanje v Kurpatih in za izlete po Krimu, so se naglo bližali h koncu. Jezika smo se že toliko privadili, da nismo več čakali na prevode našega tolmača.

Na večer pred našim odhodom so že drugič nam v čast kršili sanatorijski red. Poslovilni banket, ki so nam ga priredili v slovo, je na mesto do 23. ure, trajal do polnoči. Ugotovil sem, da pregovor »v vinu je resnica« drži. Nekaterim, navadno zelo molčačkim tovaršem je

drugih držav, se je namreč Bosnu? Vjerovatno Gagarin razvezal jezik. Pred končanjem nikad ne bi bio kozmonaut niti hanketom je vsak izmed da voli zemljou, kaj.

»Pozer, pozor, izpuštie črnilo iz nalinjiv peres. Zaradi velikega zračnega pritiska, vam črnilo lahko zameže oblike,« je preko zračnika opozarjal nežen glasnik.

Drugo jutro smo se kopali še bolj zgodaj kot po navadi. Kolikokrat sem tisto jutro odvzemal, ne morejam kaže v spominu, nečem graščaku, prav takrat, ko je po tekočem traku naša priljava že drsela v trup letala.

Na posebnem avtomobilu so bile nameščene stopnice, po katerih smo se povzpeli v letalo. Prijazne, v svetlobe uniforme oblecene stewardesse, so nam odkazale prostore; dobil sem ga prav nad krili, pod katerimi so kmalu oglušjujoče zahrumeli ogromni reaktivni motorji. Ko je letalo združelo po plasti, na katero so ga kot valičci pripeljali veliki tovor

**LETALO JE DVA
RUBLA DRAŽIE**

VSZ je potniški letalski promet zelo razvit. Zaradi velikih razdalj in dostopnih cen se ljudje leta zelo poslužujejo. Ze v Kurpatih nam je veliko dopustnikov pripovedovalo, da so iz Moskve ali Leningrada prispevali na dopust z letalom »Plačam dva rubla več ko

za spalnik v vlaku, s tem pa prihranim dva dni,« so navadno po severnjaški navadi preračunali Leningračnani. Kakor v vseh večjih mestih, je tudi v Simferopolu veliko, moderno letališče. Po tehtanju in odpremi prtiljačne smo odšli na letališče, kjer smo z zanimanjem opazovali velike »jeklene ptiče«. Precej nas je bilo v skupini takih, ki se z letalom še nismo vozili. Prijatelj Ostoje (navadno smo ga klicali Bosanec) je pol v šali, pol zares, izrazil svojo tremo takole: »Jao oči moje, dal' ču ikad još videt' moju

videti kakor raznobarvne razglednice. Pravo doživetje pa je bilo dviganje nad oblaki. Kakor da v temacijski sobi ne nadoma vključiš reflektor, obsije sonce letalo, ko prodre oblake. Pogled ti počiva na oblakih, ki kakor svoj in s soncem obsijan sneg kipijo pod teboj. Po približno 3 ure dviganja so nam povedali, da smo na določeni višini 10.000 m, da letimo s hitrostjo 900 km na uro in da je temperatura zunaj letala -40°C . Ne vem, če mi je kosilo že kdaj tako tehniko kakor tokrat. Ruski »irč«, perutnino, pecivo, sadje in obvezno ruski čaj so nam servirali kar na mizice pred letalom. Po letalu pa boste

sedem. Po kosilu sem, kot se spodobi, zadremal, kmalu pa me je, razen stewardesse, ki je ponujala bonbone, zbulil zoprn pritisak v ušesih. Nič kaj prijetno ni, ko ugotoviš, da samega sebe ne slišiš. Ker je bilo v Lenigradu deževno vreme, je pilot izkoristil čas, ko je bilo vedro, in se spuščal hitreje kot običajno. Zanimiv je iz letala pogled na tako veliko letališče. Letala vseh vrst in velikosti se nenehno spuščajo in dvigajo, avtomobili z vlačilci, cisternami, tekočimi trakovi in stopnicami z držno naglico brzijo na vse strani, radarske antene se vrtijo, vse to je kakor brez reda, vendar se vse to centralno vodi v veliki stavbi na letališču, kamor se stekajo in od koder prihajajo reke ljudi. Še nekaj sunkov in že drvi naše letalo po pisti leningrajskega letališča. Iz Krima do Baltika smo torej

**VREČKE
»ZA VSAK PRIMER.**

V udobnem sedežu, ki ga lahko naravnš v sebe najbolj primeren položaj, je še lična mizica, obesalnik za obleko, maska s kisikom in polivinilasta vrečka »za vsake primer«. Kraji, nad katerimi smo se dvigali, so se hitro manjšali, Dnjepor je kdaj pa kdaj pokazal kakor ozek plav trak, ogromne zemeljske površine – posejane z žitom in drugimi kulturami pa so bile iz višine

DIORAMA, SPOMENIK PADLIM NA SAPUN-GORI NA KRI-MU, KI SI GA POTNIKI OGLEDUJEJO Z VELIKIM ZANI-MANJEM

Čilski predsednik izgubil štiri klobuke

Zlati pokal Julesa Rimeta spet pri Brazilcih. Nas je poraz s Čehoslovaško tako razočaral, da štejemo 4. mesto Jugoslavije za neuspeh. Jugoslovanski nogometni so v 6 tekma dosegli toliko golov kot Italija, Argentina, Španija, Svica in Bolgarija skupaj v 15 tekma. Elektronski možgani nam ne bodo napovedovali prihodnosti. Najmočnejša skupina v Vini del Mar. Klobuki predsednika Cila in prognoza predsednika Brazilije 4:3 za Južno Ameriko in 7,7:8,2 za Evropo.

Sedmo svetovno nogometno prvenstvo, ki se je po 19 dneh napetega pričakovanja končalo v glavnem čilskem mestu Santiago, je spet prineslo zmago »južnoameriškega temperamenta« nad »evropskim znanjem«. To je bil menjša zadnji obračun mojstrov nogomeane žoge stare Evrope in Južne Amerike, zakaj strokovnjaki napovedujejo čez 4 leta v Angliji, kjer bo 8. prvenstvo, že tro- ali četveroboj kontinentov, saj azijski in afriški narodi v nogometu nezadržno napredujejo. Na dosedanjih svetovnih prvenstvih so doslej trikrat zmagale evropske reprezentance, z nedeljsko finalno zmago Brazilije nad Čehoslovaško pa so južnoameriška moštva pospravila svoj četrti pokal Julesa Rimeta, tako da je sedaj stanje »dvoboj« 4:3 za Južno Ameriko.

Kako so reprezentance po vrsti osvajale svetovna prvenstva:

leta
1930 v Urugvaju — Urugvaj
1934 v Italiji — Italija
1938 v Franciji — Italija
1950 v Braziliji — Urugvaj
1954 v Sveci — Nemčija
1958 na Švedskem — Brazilija
1962 v Cilu — Brazilija
1966 v Angliji — ?

Ce se bo zgodovina »aritmetično ponovila«, mora čez

štiri leta Nemčija osvojiti najvišji naslov...? Iz prvih štirih prvenstev namreč vidimo, da Uruguay oklepala dvakratno zmago Italije, v drugih štirih pa naj bi Nemčija oklepala dvakratno zaporeno zmago Brazilije.

CEHI SO PRESENETILI

Na prejšnjih prvenstvih je reprezentanca Čehoslovaške nekako nazadovala, saj je z 2. mesta leta 1934 združnila na 5.-8. mesto leta 1938 ter 9.-12. mesto 1954 in 1958. Tudi letos ji v skupini z Brazilijo in Španijo niso pripisovali uspeha, pa je vendar prišla do finala in spet izsvojila pomembno drugo mesto. Ko so Cehi v četrtnfinalu premagali Madžare z 1:0, Jugoslovani pa Zahodne Nemce z enakim rezultatom, so bili naši optimistično razpoloženi. Sekularac je dejal: **prvi bomo!** Priča smo bili, da ni šlo po sreči. Tedaj je Čehi prevzel optimizem in trener Vytlačil je dejal: **naredili bomo največjo senzacijo prvenstva — premagali bomo Brazilce!** Vendar tudi Brazilci niso pozabili, da so nepremagljivi. Poškodovani Pele je izjavil: **ste videli Amarilda; prepričan sem, da bo Brazilija prva na cilju.**

Kljud porazu v finalu, so Cehi vse močno presenetili. Edini se tudi lahko pohvali-

jo, da so pri Brazilcih iztrajali neodločen rezultat (v predtekmovanju), kar ni uspelo nobeni drugi reprezentanci, čeprav so igrali še s štirimi drugimi. — Četrti mesto tudi za Jugoslovijo ni neuspeh, seveda pa se strinjam, da bi z več srečo proti Čehoslovaški ali Cilu, prav lahko dosegli več.

MREŽE SO VZDRŽALE

Skupno so igrači v Cilu »zabilili« 89 golov na 32 tekma, kar je nekaj manj kot povprečno 3 na eni tekmi. Največ jih je padlo v srečanju Sovjetska zveza : Kolumbija — osem, kar štiri tekme pa so se končale brez zadetkov. Največ golov so dali Brazilci (14), takoj za njimi pa Jugoslovani in Cilenci (po 10). Uspeh jugoslovenskih napadavcev je temosti velik, saj so v 5 tekma prav tolkokrat zatresli nasprotnikom mrežo, kot Italijani, Argentinci, Spanci, Švicarji in Bolgari skupaj v 15 tekma. Najmanj golov so prejeli Nemci in Italijani (po 2), največkrat zadevo mrežo pa imajo Kolumbijci — 11-krat.

BOLJE ZA EVROPO

Napravili smo zanimiv poskus. Vse reprezentance smo ocenili s točkami po njihovi uvrsttvitvi, tako da je pravoplasirana Brazilija

dobiла 16, Čehoslovaška 15 točk itd. Ko smo sešli ocene za Evropska moštva in seštevek delili z 10 (toliko evropskih reprezentanc je na prvenstvu sodelovalo), smo dobili število 8,7, medtem ko smo za Južnoameriške dobili le 8,2 — torej so nogometni »starega kontinenta« v Cilu želi večji uspeh.

Po istem načinu smo tudi ugotovili, da je bila začetna skupina najmočnejša v Vini del Mar (Brazilija, Čehoslovaška, Španija, Mehika — 42 točk), sledi Santiago (Cile, Nemčija, Italija, Svica — 34 točk), šele nato pa Arica (Jugoslavija, Sovjetska zveza, Uruguay, Kolumbija — 30 točk) in Rancagua (Madžarska, Anglija, Argentina, Bolgarija — 30 točk).

»URAL 2« SE MOTI

Moskovski elektronski možgani »Ural 2« so pred začetkom svetovnega prvenstva napovedali vrnstni red reprezentanc, vendar so se v napovedih tako zmotili, da sedaj prav gotovo zardejajo. Ceprav so stroji »upoštevali« vse podatke o reprezentancih: njihova dosevanja srečanja, podnebje v Cilu, psihološke činitelje (navijači), se niti ena prognoza ni uresničila. Za Jugoslavijo so npr. »izračunali« da niti v četrtnfinalu ne bo

prišla, prav tako ne za Čile in Čehoslovaško, ki sta sodelovali v četrtnfinalu (in naprej), medtem ko resniči ustreza napoved, da se iz Rancague uvrstita v nadaljnje tekmovanje Madžarska in Anglija. »Ural 2« je še napovedal, da bo reprezentanca Sovjetske zveze osvojila prvo mesto!!

NA NAJVŠIJI RAVNI

Od številnih zgodbi iz Cila sta zanimivi tudi ti dve — na najvišji ravni.

Predsednik Cila Horhe Alešandri se je izrazil kot velik ljubitelj nogometa, saj si je ogledal vse tekme domače reprezentance. Ob vsakem golu je predsednik vrgel klobuk v zrak. Stirikrat ga je vrgel previsoko in ga ni dobil nazaj... štirje gledavci pa imajo nanj lep spomin.

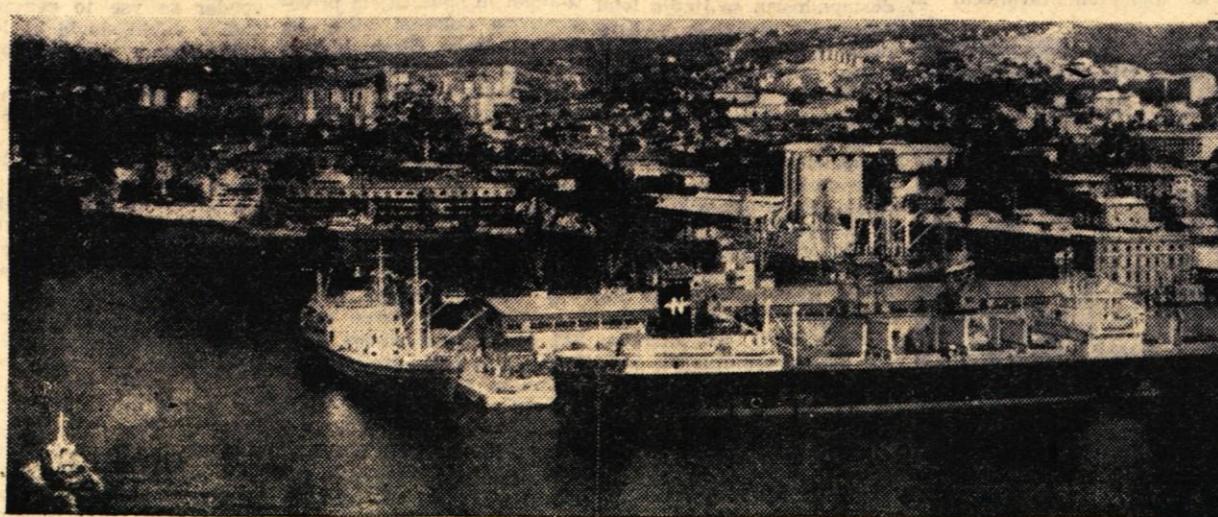
Predsednik Brazilije Goulart je dan, ko so se njihovi nogometni vrnili v domovino, proglašil za narodni praznik. Pravijo, da je Goulart pred tekmo s Čehoslovaško pravilno napovedal zmago Brazilije (celo število golov) ...

CILE 1962

Brazilija	6	5	1	0	14	5	11
Čehoslovaška	6	3	1	2	7	7	7
Cile	6	4	0	2	10	8	8
Jugoslavija	6	3	0	3	10	7	6
Madžarska	6	2	1	1	8	3	5
Nemčija	4	2	1	1	4	2	5
Sovj. zveza	4	2	1	1	9	7	5
Anglija	4	1	1	2	5	6	3
Italija	3	1	1	1	3	2	3
Argentina	3	1	1	1	2	3	3
Spanija	3	1	0	2	2	3	2
Mehika	3	1	0	2	3	4	2
Urugvaj	3	1	0	2	4	6	2
Kolumbija	3	0	1	2	5	11	1
Bolgarija	3	0	1	2	1	7	1
Svica	3	0	0	3	2	8	0

Jože Zontar

REKA JE NAŠA NAJVEČJA IN NAJBOLJŠE OPREMELJENA LUKA. V NJEJ SO VSIDRANE VELIKE TUJE IN DOMAČE LADJE. PROMET SKOZI REŠKO PRISTANISCE JE IZ LETA V LETO VECJI, BLAGO, KI GA IZTOVARJAJO IN NAKLADAJO POTUJE IN PRIHAJA IZ CELEGA SVETA. REKA NI SAMO NAŠE PRISTANISCE, AMPAK GRE SKOZI REKO TUDI VELIKO BLAGA ZA AVSTRIJO IN MADŽARSKO

Kroparski običaji so oživeli

Pripoved starega oglarja

Cepav je delo dandanes mehanizirano, je v Kropi še vedno ohranjen kovači, žebljarski značaj. Sivolasi kovači so po letu dni minulo nedeljo zopet oživeli v vigenecu »Vice«. Kovali so žebanje, med njimi tudi ženske, tako kot nekoč pred davnimi leti, toda le za radovedne turiste, ki so prihitali na drugi »žebljarski dan«.

Novosadski plesavec v Parizu

Stevan Grebeldinger se je uvrstil med najboljše baletnike v Parizu

Ko se je pred leti v predstavi baleta narodnega gledališča v Beogradu predstavil učenec baletne šole iz Novega Sada Stevan Grebeldinger, je na mah osvojil gledalce. Odslej je šla njegova pot izredno strmo navzgor. Predstava beograjskega baleta »Čudežni mandarin« v Gledališču narodov v Parizu leta 1956, kjer je plesal skupaj z Dušanko Šifnios, je izvala pravo senzacijo. V treh letih nastopanja je postal eden izmed peščice vodilnih plesavcev v beograjskem narodnem gledališču, takoj načrt pa je začel osvajati tudi Pariz – mesto z izredno baletno tradicijo.

V Pariz je odšel zaradi nadaljnega šolanja. Njegov izredni talent za ples mu je pomagal, da je dobil mesto med najboljšimi v pariških baletnih skupinah. Ko je znan filmski režiser Jean Renoir pripravljal balet »Sodobnik«, ki med imeni najboljših plesavcev izbral prav Grebeldingerja za nosilca glavne vloge. Ta vloga mu je prinesla še eno priznanje – trajno prijateljstvo z režiserjem Renoirjem. Na zadnjem čanskem festivalu so predvajali Renoirov film »Ljubimca iz Terucila«, kjer je Grebeldinger plesal skupaj z znamenitom baletko Ludmilo Cherino.

Ko ga je neki novinar vprašal, kaj je po njegovem mišljenju največ doprinosel, da je postal eden izmed prvih plesavcev Pariza, je odgovril:

Delo in navdušenje za delo. Toda zdi se mi, da je bil prav uspeh v Beogradu odločilen.

Ne samo kovači, tudi vsi oglarji, nekdanji kroparski rudarji, fužinarji so tokrat oživeli na livačici pod »Špikom«, kjer je bila osrednja slovesnost. Pripovedovali so odraslim in otrokom o svojem delu.

Prisluhnili smo pripovedovanju starega oglarja, 65-letnega Leopolda Kozjeka z Zg. Dobrave pri Kropi:

»Več kot 20 let sem oglaril in drvaril v jelovskih gozdovih. Zdaj tu, zdaj tam. Težko je bilo načrto delo, a zdravo. Delal sem tudi po 18 ur dnevno, zakaj doma sem imel 10-člansko družino. Ni bilo lahko. Ja... Zdaj sem upokojen, zadnja leta sem bil železničar. Pa me se vedno zamika, da grem v gozdove. Tam je ostalo precej znoja, spominov... No, glejte danes je čisto drugače: stanovskega naraščaja nima, le nekaj starih nas je še, mladi se ne zmenijo za naš poklic. Jaz se tudi ne bi, če bi bil še enkrat mlad. Saj veste otroške doklade, sočasno zavarovanje, pokojnilna...«

Bi povedali, kako se naredi kopa, kako deluje? – smo postali zvezdavi.

»Ja, to pa se ne da povedati v eni senci. Ni tako enostavno, kot je videti. Temelj

puščati zraka. No, saj sem

mora biti rden, ne sme prekel. Precej papirja bi porabili, da opišete delovanje kop. Koliko sem jih skuhal?« – kot bi uganiš novo vprašanje in nadaljeval: »Kdo bi se spomnil za vsa leta nazaj, koliko je bilo treba posekatki dreves, koliko kop sem postavil, koliko oglja skuhal...«

In še je govoril, da so nosili vodo v »jempi« (neke vrste sodčku), ker so bili izvirki daleč, da je kvaliteta oglja odvisna tudi od oglarja samega, da je bilo potrebno postaviti najprej oglareko ali »holcartsko« kolibko iz lubja. »Ne pomnim, da bi do danes iskal pri zdravniku kakršnekoli pomoči« – je zaključil pripoved oglar v irastih hlačah, s krušno torbo prek ramena in seveda z obveznim mošnjičkom tobaka za pasom ter z visokimi skornji iz trdega usnja zakorčil dalje med ljudi.

STANE SKRABAR

TO JE STOL ZA NOSENJE DRV ALI »KOPARSKA SMRT«. Z NJIM JE BILO TREBA PRENESTI TUDI DO 100 KUBIKOV DRV DO KOPE« – JE PRISTAVIL KOZJEKOV POLDE (NA SLIKI)

Molk ali življenje

Kalifornijski zapor San Quentin je postal »slaven«, ko je v njem prebival Chessman, ki mu je uspelo, da je 12 let zavlačeval izvrsitev smrtnje kazni. Lansko jesen se je v tej kaznilnici začela nova afera, ki je opozorila na slabo organizacijo ameriških kaznilnic.

NEKATERI ČLANI LOVSKE DRUŽINE TRŽIC SO PRED DNEVI IMELI ZANIMIV LOV NA LISICE. LISIČE LEGLO SE JE NAHAJALO V PODLJUBELJU, KOMAJ 100 M OD HISE POD NEKIM SENIKOM. PO PODATKIH, KI SO JIH LOVCI ZBRALI, SO VERJELI, DA SO POD SENIKOM TRI LISIČE. PO KONČANEM LOVU SO BILI LOVCI NEMALO PRESENČENI, KO JE PRED NJIMI LEZALO KAR SEST MLADIH LISIČK. PRI DELU JE LOVCEM VNETO POMAGALA PSICKA »AJKA«. NA SLIKI TRI MLADE LISICE, KI JIH V TAKSNEM STEVILU REDKO VIDIMO.

NOBENE PRICE ZA PET TISOČ OSUMLJENCEV

V omenjenem zaporu prestaja kazen 5000 obsojencev; petsto jih je tam zaradi ubojev, tisoč pa zaradi trgovine z mamili. Straži jih 340 stražarjev. Ti so skupaj z vodstvom kaznilnice znašli pred izredno težkim problemom. Ugotovili so namreč, da kaznjenici uživajo mamila. Kaznilnica pa je urejena kot posebno mesto in razne delaynije omogočajo pretihotapljenje mamil, razen tega pa so dovoljeni tudi obiski. Najhuje je to, da tam vladá neusmiljeni gangsterski zakon: kdor spregovori, bo umrl. Zaradi vztrajnega molka pri zasljevanju osumljencev, so bile vse preiskave brezuspešne.

MAMIGO V ČEVILJU

T omy Divers je bil obsojen na šest mesecev zaporne kazni, ker je čeval ukradeno blago. Klobčič tihotapske mreže se je začel odmotavati, ko mu je mati pri obisku izročila neki predmet, on pa si je takoj nato začel zavezovati čevlje. V posebnih vdolbinici na podplatu so res našli kroglico z mamilom. Pri zasljevanju Toma in njegove matere so ugotovili, da mu je večkrat prinesla mamilo, da bi mu prinesla življenje. Gangsterji so mu namreč zagrozili s smrtnjo, če jim ne bo poma-

gal. Nadaljnje raziskave so privedeše do vrste drugih členov tihotapske verige. Toda vsi so bili le posredniki in so, boječ se maščevanja, vztrajno molčali. Nekaj tednov po začetku raziskave je bil zaboden prvi iznad posrednikov, kmalu zatem se drugi. Za drugega niso mogli ugotoviti niti to, kdo ga je zabodel in s čim. Tretji je bil na vrsti Divers. Temu je uprava kaznilnice celo ponudila, da ga premesti v drug zapor, ker se je bal maščevanja, vendar je ponudbo odklonil, češ da v nobenem zaporu ne bi bil varen, ker je gangsterska mreža razpredena po vseh kaznilnicah. Sledil je še četrti uboj, ki je dobra razgibal val ogorcevja med ameriško javnostjo. Uprava zapora se brani, da nima dovolj osebja niti materialnih sredstev, da bi dobro skrbela za zapornike.

Sposlabdi se je začelo sojenje skupini, ki je bila obtožena zaradi prekupčevanja z drogami. Toda v njej so le posredniki in niti enega zapovedovavca. Zaporniki, ki so poklicani kot priče, molčajo kot zapečateni. Javnost pa vztrajno zahteva, da se obsođijo pravi kripci, a ne preplašeni nesrečniki, ki so se bali za svoje življenje, in to upravičeno bali. Zelo malo upanja je, da bi bilo mogoče ta primer kmalu razjasniti.

Dom · družina · moda

Kaj potrebuje novorojenček

Približno 100 stvari je, ki jih potrebuje novi ZEMLJANČEK, vendar bodoče mamice ne prestrašite se preveč! Ni vam treba vsega naenkrat kupiti. Seveda pa boste že v nosečnosti mislile na stvari, ki jih bo otrok potreboval. Malo si oglejmo, kaj vse potrebuje:

PERILO

3 do 6 rjuh iz vpijajoče tkanine (platno za to ni primerno, ker je prehladno),

3 do 4 preobleke za odejo,

1 do 2 gumijasti platni v velikosti zimnice,

2 do 3 podloge za pod perstljeno rjuho (najbolje je, če so flanelaste),

1 voleno blazino (najbolje iz čiste volne),

1 majhno pernico za zimo (polnjeno s puhom),

24 plenice velikosti 80×80 centimetrov iz gaze,

24 plenice velikosti 40×50 centimetrov iz frotirne tkanine,

6 flanelastih plenic velikosti 80×80 centimetrov,

4 popkove prevezze.

CE IMATE DOSTIKRAT POVABLJENE GOSTE, BO GOSPODINJI TAKA SERVIRNA MIZICA PRIHRANILA MARSIKATERI KORAK

Mali nasveti

• Zrcalo obesimo zmeraj tako, da je zavarovano pred neposrednimi sončnimi žarki. Žarki namreč razkrajače vplivajo na živostrebno plast na drugi strani stekla; utegne postali lisasto ali se začne celo krušiti.

• Madeže sončnega olja z usnjjenih torbic odstranimo s kožo, ki jo pripravimo iz tetraalkoholigika in magnesije. Kašo namažemo na madeže in jo po nekaj urah zbršemo. Potem torbico obdelamo še z dobrimi sredstvom za nego usnja.

• Ocvirki slanine, ki pa ne smejo biti preveč zaprte.

OTROKOVA PRVA GARDEROBA

4 do 6 bombaževinskih snajčk v dveh velikostih, lahko jih sešijemo same iz starega, mehkega perila;

4 do 6 jopic, pletene, bombažaste, v dveh velikostih,

2 jopici, čeprav iz volne – za sprehode v hladnem vremenu,

2 para žab,

4 do 6 slinčkov,

4 do 6 robčkov, ki jih polagamo na blazino, da je de te ne opljuva,

2 para nogavičk,

1 par čevljev za dojenčke.

Vsa ta oblačila raje kupimo malo večja. Ne sme nas premotiti majhnost novorojenčka, ta bo v prvih mesecih presenetljivo hitro rasel in tako bo svojo garderobo lahko dlje imel.

ZA NEGO DETETA

Če hočemo imeti popolno opremo, bi potrebovali še naslednje:

1 kopalno, kad,

1 termometer za merjenje temperature vode,

1 termometer za merjenje telesne temperature,

2 umivalni krpi,

1 otroški puder,

2 frotirki (100×100),

1 stekleničko otroškega olja z dobro kremo za kožo,

1 mehko krtačo za lase,

1 gost glavnik,

1 baby milo.

Teh toaletnih potrebščin nujno uporablja noben drug družinski član.

KAKO RAVNAMO Z DOJENČKOVIM PERILOM

Enkrat dnevno – najbolje zjutraj, ko otroka previjemo

so na drobno nasekljani zelo primeren dodatek juham ali

• Pregorele varovalke lahko porabimo za brušenje nožev,

• Slonovo kost, ki je posrumenela, odrgnemo z lancem in hrpo namečeno v špiritu.

in nahranimo, operemo še dojenčkove plenice v perilo. Vedno moramo plenice prekuhati, zakaj sicer bi se lahko razvile na njih zdravju škodljive glive. Tiste plenice, ki so umazane z blatom, najprej operemo najhujše umazanje, splaknemo in potem vse plenice skupaj namocimo v mrzlo mlinsko. Kuhamo jih 1/4 ure, potem jih temeljito speremo v vroči in nato še v mrzli vodi. Razobesimo jih, če je le mogoče na zrak (sonce). Slabo izprane plenice posušijo in celo dražijo nežno dojenčkovo kožo. Plenice po možnosti vedno prelikamo; gumirano platno pa skrbno umijemo.

KJE BO DETE SPALO?

Vedno moramo skrbeti, da je prostor, kjer spi, zračen. Važno je, da je njegova žimnica dobra, in sicer poljnena naj bo s pravo žimo, sicer so take žimnice drage, a zelo priporečljive. Če si take žimnice le ne moremo oskrbeti, je dobra tudi žimnica, ki je polnjena z morsko travo ali lesno volno. Žimnice s perjem in puhom ne uporabljamo, ker se dojenček lahko poti in prehladi. Paziti moramo, da so stranske stene njegovega ležišča dovolj visoke, tako da nam ne bi padel na tla.

Ženes širokimi rameni in ozkimi boki

Dolga leta so bile žene s širokimi rameni prav idealni modni tip, saj so bila povojna leta moderna ženska oblačila vsa vatrirana in ta so podeliila ženi pečat odločnosti in moškosti. A tako kot se spreminja čas, se tudi moda. Vojne grozote so bile delno pozabljene in želja vseke žene je zopet bila – učinkovati žensko in nežno. Izginili so široki hrbiti in štiroglata, pretirano široka ramena, ki so podeliila ženski nekaj Herkulovih videz. Torej se bodo žene, če imajo pretirano visoka, rahrena in morda še celo bujne prsi, izgubile živobarnim ali svetlikajočim se bluzam. Če bodo imele črtasto oblike, bodo črte tekle navzdol. Na splošno se bodo raje odločile za bolj temne in enobarvne zgornje dele oblek. Izrez naj

bo raje ovalen kot pa kvadraten. Rokava so lahko tudi zelo visoko vstavljenja. Puliji z ozkimi trikotnimi izrezami bodo idealno pristojali, in prav tako široka športna krila.

Proti telesnemu vonju

Vskdanje umivanje je nujno. Ne samo zaradi zdravja, ampak tudi, da prečiemo telesni vonji. Ni bolj neprijetnega, če sicer lepo obleceno dekle zaudarja po potu. Vsak večer pred spanjem se umijemo posebno skrbno pod pazduho. Voda in milo naj bosta zvesta spremljevacu. Laho uporabljamo dezodorativno mleko. Zjutraj si seveda hitro splaknemo telo, še če nimate, si kupite dezodorativni Solea-led, ki se dobri v drogerijah in se namažite pod pazduhu. 2-krat podrgnite – zadostuje vam za vse dopolne. Počutile se boste sveže in čiste.

CESNJEV KOLAC

Mešaj četrte ure 10 dkg maslice (surovega masla), 10 dekagramov sladkorja in 2 rumenjaka, prideni limonine lupinice, dodaj menjajo po žilici 12 dkg mokre (ki jo preseješ in zmešaš z 1 pecilnim praškom) in osminko litra mleka. Stresi v dobro pomazano pekačo za 2 prsta na visoko. Po vrhu naloži 25 dkg opranih češenj in peci v srednje vroči pečici približno tri četrte ure.

CRTE IN SPET CRTE. ASIMETRIJA JE TU IZRAŽENA Z DIAGONALNO LEZECIMA CRTAMI. KROJ JE PREPROST, HRBET JE GLOBOKO IZREZAN, BARVE SO ZIVO PISANE

VELIKO SREČANJE

Jean Gabin: Jean-Paul Belmondo

Najpomembnejša predstavnika starejše in mlajše generacije francoskih filmskih igračev sta pred kratkim skupno stopila pred filmske kamere. Jeana Gabina in Jean-Paula Belmonda je v filmu »Opica in zima« združil režiser Henri Verneuil, ki mu za to zamisel lahko iskreno čestitamo. Tudi najbolj pesimistični opazovavci so napovedovali, da bo to srečanje ukresalo nekaj isker. Pravijo pa, da je nastal pravi bengalični ogenj.

Glavno vlogo igra razen Gabina in Belmonda — božanska steklenka. In sicer igra v vsej zgodbi najbolj odločilno vlogo. Prav vdanost njej je združila Alberta Quentina (Jean Gabin) in Gabriela Fouqueta (Belmondo). — Srečala sta se čisto slučajno, a takoj s spoznjo, da oba pripadata

veliki družini tistih, ki sta na Kitajskem. Kot da ne bi bil več lastnik tigrevilske gojstilne, kot da je spet podčastnik mornariških strelec na Jangce-Kiangu mu je bilo. Po šestem kozarcu se je tudi Fouquet prepustil tokovom domišljije in se še enkrat znašel na Španskem. V svoji pijanosti je zaplesal flamenco in se podal v bikoborbo med avtomobili na vrveči ulici.

Resničnost pa je čisto drugačna in veliko bolj banalna. Fouquet je prišel v Tigreville po svojo hčerko Marijo, ki je tam v nekem zavetišču. Bilo ga je sram stalne pijanosti in ni upal tak pred njo. Zato mu je hotel novi prijatelj Quentin pomagati — in sicer tako, da bi vломil v internat in dekletce ugrabil, toda podvig mu je spodletek. V jezi sta si vinska bratca privoščila še drugo avanturo: na plaži sta priredila peklenski ognjemet, s katerim sta razsvetlila vse mesto in priklicala policaje.

IZTREZNJEN

Drugo jutro se je Fouquet iztrenznen, v veži gostišča pa ga je mirno čakala mala Marija. Za pesnika je bil zdaj čas, da bi pijanske sanje zamenjal za resnično življenje — in spoznal je, da je končno tudi v njem nekaj poetičnega. Otrok in oče sta se z roko v roki odpravila na kolodvor. Stari Quentin pa ju je spremljal in jima pripovedoval povešt o opici in zimi: »Ko se na Kitajskem bliža zima in pridejo prve zmrzelje, je tam najti mnogo izgubljenih malih opic, ki so iz radovnosti ali na popotovanju zašle predaleč in se znašle v tuji, neprijazni deželi, kjer tavaajo naokoli brez staršev in prijateljev. Ker ljudje tam dolni misijo, da ima opica dušo, so dobri z njimi in dajejo denar, da jih polove in odpeljejo nazaj v njihovo rodno džunglo, kjer bodo med svojimi prijatelji lahko živele naprej. Tako v začetku zime celi vlaki opic potujejo domov v džunglo...«

Ko je vlak odhajal, je Maria vprašala svojega očeta: »Kaj misliš, ali je Quentin videl take opice?« Oče pa ji je odvrnil: »Prepričan sem, da je vsaj eno...«

LEPA CLAUDIA CARDINALE JE PRED KRATKIM DOPOLNILA KOMAJ TRIINDVATSETO LETO, VENDAR JE DANES TAKOREKOC ŽE NA SAMEM VRHU FILMSKEGA BABILONSKEGA STOLPA

JEAN PAUL BELMONDO
IGRA PESNIKA

GABIN JE ZAPEL

Ko je Jean Gabin zaigral to svojo 63. vlogo, se je spomnil, da je nekoč pel v music-hallu in tako je sam zapel nekaj kupletov, seveda z glasom, ki ne more skriti vinskega navrhiva. Medtem pa Jean-Paul Belmondo nikakor ni hotel zapeti, vse, kar je režiser moral spraviti iz njega, je bilo nekaj neartikuliranih glasov, ki pa bi jih mirno lahko naptili pijanosti. Tudi v ostalih vlogah so nastopili nekateri znani francoski igrači, vendar pa povsem razumljivo vse preglasita — ne le s svojo hrupnostjo, ampak tudi s svojo izredno igro — veterana stare generacije Jean Gabin in veteran »novega vala« Jean-Paul Belmondo. Upajmo, da bomo njuna hrijava vinska glasova v tem uspelem duetu kaj kmalu zasišali tudi v naših dvoranah.

DUSAN OGRIZEK

JEAN GABIN
VINSKA BRATCA VOJNI
VETERAN JEAN GABIN IN
PESNIK JEAN-PAUL BEL
MONDO STA SE ZELO DO
BRO RAZUMELA, ZAKAJ V
VINU NI SAMO RESNICA,
AMPAK TUDI PRIJATELJ
STVO

lavor doma...

Na puljskem festivalu, ki bo od 27. julija do 2. avgusta bodo zavrteli samo 12 filmov — od 18 prijavljenih. Žirija za izbor filmov in žirija za ocenjevanje filmov sta se združili v eno. Ta bo vsekakor imela zelo nehvaljeno delo — izbrati najboljše od letaške piče in izredno slabe bere.

... novo na lujem

Producen, režiser, igrač, pisec in glasbenik Bryan Forbes, ki smo ga videli v »Ligi gentlemanov«, bi za svoj novi film »Seansa na deževno popoldne« rad prisobil Simone Signoret, da bi zaigrala vlogo medijskega.

Za film »Uklenjena krona«, v katerem bodo igrali Jean-Claude Pascal, Madeleine Robinson, Silva Kosina in Valérie Lagrange, je napisal scenarij popularni »novovaljški« igrač in pevec Charles Aznavour.

Izredno popularni pevec twista Johnny Hollyday bo jeseni stopil tudi pred filmske kamere, in sicer v filmu, ki ga bo režiral Francois Chalais, razen njega pa bosta nastopila Elke Sommer in Curd Jürgens. Za komercialni uspeh se filmu ob teh imenih ni treba batiti, prav tako pa ni nobene bojazni, da bi bil kvaliteten.

Juliette Mayniel je na Azurni obali začela pod vodstvom Paula Lasryja snemati film »Srečanje«, v katerem igra skrivnostno dekle, ki se umori v nenavadnem gradu.

Filmske zanimivosti

HISA IGRAVKE

Gina Lollobrigida je prodala svojo veliko hišo v Toronto. Kanadanci niso nad tem nič navdušeni, Italijani pa so čisto zadovoljni. Porčajo tudi, da bo Gina prodala voje Spomine — za 50 milijonov...

TRIKRAT PRED SODIŠČEM

V enem samem dnevu se je Anita Ekberg morala pojaviti pred tremi sodišči pred enim zaradi neizpolnjene pogodbe z nekim založnikom, pred drugim zaradi tožbe, ki jo je vložila proti nekemu časopisu, ker je jo imenoval »selivko«, pred tretjim pa zaradi tožbe, ki jo je vložila proti svojemu nekdanjemu zaročencu, ki da je ponaredil njen podpis na čeku.

23

Ne vem, kaj je storil ali pomislil naslednji igralec, ki je zagledal nekaj nemogočega — glavni dobitek, ki ga nihče ni pobrał. Morda je bil bister pa počakal in ko se nihče ni vrnil, ga je proglašil za svojega. Ali pa je vrgel v avtomat svoj novčič, ker pač ni videl, da so za šipo tri kroglice in je nekdo pred njim zadel.

Nisem mogel več ostati v dvorani. Prej sem nameraval ostati v dvoranu kakšno uro, kajti v Haroldovem klubu je bilo še najvarnejše. Zdaj pa se je stvar spremenila in moral bi oditi ven — v temo, čeprav so bile ulice najbrž polne policistov, ki so oprezale za vsakim sumljivim znamenjem.

Počasi sem plaval med množico, mimo blagajniške sobe — pa se še ozrl nisem nanjo, mimo dvigala in potem smuknil skozi dvojna steklena vrata ter se znašel na slepe razsvetljenem pločniku pred Virginijsko ulico. Nekaj več južno sem zagledal majhno prodajalnico pražene koruze. Kupil sem vrečico. Potem sem zavil proti drugi ulici in boljši krog sebe kakor izletnik. Zdelo se mi je, da človek, ki prigrizuje koruso, ne more delati videza nekoga, ki je česar kriv ali ima slabo vest.

Pri Drugi ulici sem zavil proti zahodu krog vogala in čez nekaj ducatov korakov sem bil izven mestnega središča ter varne množice. Okna draguljarne, trgovine s cvetlicami, klobučarne ter kina poleg mene so bila temna. Mimo je prišla skupina letalcev v modrih uniformah in potem sem stal sam v ulici, ki so jo razsvetljevali svete črke napisa El Cortez Hotel.

Nikogar ni bilo videti. Bil sem sam na cesti in pločniku — moji koraki so glasno odmevali po tleh in zdelo se mi je, da se moja bela srajca izzivalno blešči v temi. Za seboj sem slišal avtomobil, vendar se nisem upal obrniti glave. Mimo je pripeljal rumen avtomobil. Zatem nič, potem pa policijski patruljni avtomobil z dvema uniformiranimi policistoma na sprednjih sedežih. Name se sploh nista ozrla in vedel sem, da sem za trenutek na varnem. Reno je bil poln tujcev in po mestnih ulicah so se sprehajale stotine mladeničev in vsakogar med njimi bi lahko obdolžili, da je bradač iz Haroldovega kluba. Čeprav je policija gotovo iskala roparja, gotovo ni mogla ustaviti in spraševati vsakega tujca, ki ga je srečala.

Hišni blok dalje je stala bencinska postaja, temna in zaklenjena. Toda zeleni telefonski celica pred postajo je bila odprta. Poiskal sem telefoniko številko ge. Kressmanove, vrgel v avtomat novčič, ki sem ga dobil nazaj pri prodajalcu pečene koruze ter zavrtel telefon. Oglasila se je ga. Kressmanova in dejal sem ji, da bi rad govoril s Tino.

Morda trideset sekund kasneje se je Tina oglasila. Vedel sem, da je telefonski aparat na steni v hodniku poleg dnevne sobe, kjer je ga. Kressmanova preživila večere. Zaradi tega sem ji skušal govoriti tako, da se ne bi izdala. »Ničesar ne reči, Tina, niti mojega imena, niti besede, samo poslušaj!« sem šepečal v aparatu, čim se je oglasila. »Jaz sem, Al, z menoj je vse v redu. Zdrav sem, Tina — v vsakem oziru — in čez nekaj minut bom pri tebi.« Zaslila sem, kako je olajšano vzdihnila. »In zdaj, Tina, reci: 'Da, gospod Baxter, prav gotovo ne bom pozabila napraviti.'« Ponovila je stavek. »Poslušaj,« sem nadaljeval, »kakšno sobno številko imaš, toda govor tiso. Si v prvi sobi?« Tina je odvrnila, da ni in rekel sem: »V drugi sobi?« Zanikal je in rekel esm: »V tretji?« Tina je dejala: »Tako je, gospod Baxter.«

Dobro sem poznal razpored prostorov v hiši gospe Kressmanove. Soba št. 3, je bila v spodnjem nadstropju tik ob kuhinji. Bila je najcenejša. »Vrni se v svojo sobo,« sem dejal, »in odpri okno. Počasi ga odpiraj tako, da se ne bo ničesar slišalo, pa čeprav bi trajalo nekaj minut. Potem ugasni luč!«

»Prav, gospod Baxter,« in zaslišal sem, kako se je zasmehala. »Veseliš me bo, če se bova zjutraj videla.«

Se hišni blok dalje in zavil sem desno v ulico, kjer so rastla drevesa. Ulica je bila prav provincijska. Okna dnevnih sob so bila razsvetljena: videl sem žensko, ki je kralpa, in moškega, ki je zaspal v udobnem stolu z rokama, presrižanima na tilniku. Zrak okrog mene je odmeval od petja slavčkov. Zavil sem skozi vhod hiše ge. Kressmanove in tihod odšel na dvoriščno stran. Tinino okno je bilo odprt in zavihtel sem se skozenj, se obrnil ter ga zaprl in potegnil čezenj zaveso. Zatem se je prižgala luč in tam je stala Tina v pastelno sinji spalni srajci s široko razprtimi očmi in nasmehom olajšanja na obrazu. Stopila je proti meni in prizel sem jo k sebi.

XX.

Sepetala sva in mrmlala — le besede, imena in odlomke iz stavkov — ter se tesno objemala. Dolgo sem jo poljubljal, potem sva se z vzdihni odahnila, strmelja drug v drugega ter se smehljala. Potem sva sedela na posteljo. Ugibala sva, kaj se je zgodilo z ostalimi, vendar nisva vedela pravzaprav ničesar. Zanje nisva mogla storiti ničesar, in če jih je ujela policija, ki namerava priti nočoj še po naju, sva bila prav tako brez moči. Tako sva sedela in nenadoma sem dejal Tini: »Reno ni mesto, kjer se ljudje samo ločujejo. Mnogo več porok je kakor ločitev.« S smehljajem v očeh je čakala. »V Nevadji se človek lahko poroči, ne da bi mu bilo treba čakati. Kaj meniš o tem, Tina? Jutri zjutraj?«

Prikimala je in oči so ji zažarele.

»Pravzaprav je tole nepošteno od tebe,« sem dejal. »Bog ve, kaj se utegne še zgoditi. Pet minut po poroki me lahko arretirajo, ali pa še nočoj.«

Odkimala je. »Ne izgubljajva časa s takšnim govorjenjem,« je zašepetala. »Ti veš, kaj morava storiti.«

Prikimal sem in jo spet približal poljubljati. Legla sva in ko sem jo objemal ter čutil ob sebi, pa jo poljubljal v sobi, kjer sva bila daleč od ostalega sveta, se mi je zdelo, da še nikoli nisem doživel kaj takšnega. »Ledi v posteljo, Al,« je zašepetala in tedaj mi je bilo prav vseeno, kaj

se bo zgodilo z menoj. Ko bi me jutri zaprli ali celo obesili, bi mi bilo prav vseeno. To je bila moja žena in biti z njo je bilo vredno vsega.

Ponoči sem se zbudil, bilo je že zelo pozno, temno in tiho. Vse je spalo. Tina je spala z obrazom proti meni in rokama, skrčenima na prsih, tako, da sta ji pesti ležali pod brado. Ležal sem tesno zraven nje in jo objemal z roko. Bila sva blizu, tako da so se njene ustnice skoraj dotikale mojih lic. Na koži sem čutil njen umirjeni, topli dah. Toplo me je obival, nekaj sekund prenehkal in se ponavljal. Nisem se premaknil. Dolgo sem negibno ležal in srečen čutil Tina ob sebi. V spanju je bila tako nebolegljena in zazdela se mi je, da sploh nisem vreden česa tako prelepega. In tedaj me je zaskrbelo, kaj bo naslednjega dne. Zelel sem, da bi bila svobodna, deset tisoč milij od tod, sama in skupaj kakor zdaj. Misel, da bi naju ujeli in tako vse porušili, se mi je zdele neznašna.

Preživeti medeni mesec v Renoju je lepa stvar. Naslednjega jutra — ki je bilo kakor vaa ostala v poletju — je bilo nebo temnomodro, gore pa čokoladnorjave in jasne, tako da jih je bilo razločno videti tudi z velike razdalje. Najvišji vrhovi so bili beli kakor sladkor in zrcalili so se v snegu, nad njimi pa je sijalo sonce. Zgodaj zjutraj sem zapustil pénzion gospe Kressmanove po isti poti, kjer sem prišel, in odšel na sprehod po mestu. Pojedel sem kavo in prepečenec in si pozneje, ko so se odpire trgovine, kupil novo belo srajco, kraike hlače, nogavice, pralne hlače in žepni nož. Zatem sem se pustil obriti pri brivcu v Riverside Hotelu. Potem sem odšel v kopališče Riverside Hotela. V bazen nisem šel, temveč sem se v dvajsetih minutah dobro oprhal in opral glavo. Kopanje sem končal s hladno prho — oblivala me je ledena voda iz planin. Bila je tako hladna, da mi je jemalo dih. Zatem sem zavil svojo staro obleko in si oblekel novo. Bil sem pripravljen na vse, želel sem, da bi večno živel in lačen sem bil tako, da še stati nisem mogel.

Renojski časnik je že izšel, visel je pri prodajalcu. Kupil sem en izvod in odšel proti neki restavraciji v mestu. Med potjo sem stlačil staro obleko v košaro za odpadke.

Tina me je čakala pri mizi. Na tleh je stala njena potna torba. Oblekla si je belo poletno obleko brez rokavov in oči so ji žarele. Naročila sva zajtrk, pečena jajca s klobaso in imenitnimi praženimi krompirčki, kakršne znajo pripraviti le na zahodu. Medtem ko sva čakala na zajtrk, sem razgrnil časnik.

V njem je bila zgodba o roparskem napadu, pokazal sem nanjo in skupaj sva jo prebrala. Vest je bila kratka, dvolokonska, v desnem spodnjem kotu prve strani. Bila je nejasno in previdno napisana — pisec je poročal o »poskušu roparskega napada.« Ničesar ni zapisal, kaj se je pravzaprav zgodilo. Tudi našega vozička ni omenil, niti treh maskiranih mož. Največ je pisal o gostih, ki sploh niso opazili, da se je kaj zgodilo in tako je igra potekala normalno. Podrobnega ni ničesar omenil in ves članek je odražal mnjenje, da bodo storilice kmalu ujeli ter da vsa stvar ni bila kaj posebnega ali ipozornosti vredna. Prepričan sem bil, da je tako hotela policija, ki je imela svoje namene, kajti ko bi ujeli Guyja, Bricka ali Jerryja, bi to tudi omenili in bi zgodba bila prav gotovo drugačna. Pošpetal sem to svojo misel Timi, ki mi je pritrdila. Imenito sva se počutila.

Tina je dejala: »Zelela bi, da bi bila Guy in Jerry najini priči.«

Z trenutek sem razmišljal o tem predlogu in pomislil, če bi to bilo mogoče. Zdelo se mi je, da ni ovir. »Tudi jaz želim tako, toda...«

»Ni zato. Oh, Al, pohištva!« je nestrpo dejala. Prinesli so nama zajtrk in naglo sva ga pojeda, ne da bi izpla kavo. Pri zlatarju na Južno Virginijski ulici sva kupila zlata prstanata za pet dolarjev. Cez petindvajset minut sva v eni izmed sob velikega belega sodnega poslopja nekaj blokov dalje spregovorila besede — globoke in resne — ki so pomenile, da sva odšte poročena.

V Renoju lahko razen kockanja počenjate in vidite še mnogokaj, zato sva kupila vozne karte do Virginia Cityja, približno dvajset milij stran. Novi bleščeče rumen avtobus je imel odpeljati še čez eno uro in tako sva se sprehajala in si ogledovala velika uradna poslopja v upravnem četrti. V bližini sva našla dovolj prikupno sobo s kopališčico. Plačala sva za teden dni vnaprej in povedala gostiteljici, da sva še prispeva z avtobusom. Ko sem podpisal knjigo gostov in zagledal imeni g. in ga. Mercer, Chicago, se nisem mogel vzdržati in bruhnil sem v smeh. Gostiteljica je samo zadovoljno prikimala in rekla: »Za medeni mesec nì lepšega kraja od Renoja.«

Nevada obsegajo kakšnih sto tisoč kvadratnih milij, vendar ima le kakšnih 160.000 prebivalcev. Tako pride približno kvadratna milja na vsakega prebivalca. Večina prebiva v mestih in naseljih tako, da lahko skrbijo za ves svet, ko bi jih obiskal. Deset minut iz Renoja je bil naš avtobus edina premikajoča se stvar daleč naokrog. S Tino sva sedela na zadnjih sedežih pri oknu in se držala za roke. Avtomobil je dirjal preko asfalta in se po lepi cesti vzpenjal preko hribovja proti Virginia Cityju. Videli smo le posušene grmiče kadulje, grščice, gore in sinje nebo. Nikjer ograde ali hiše, le cesta, ki je kazala, da je bil tukaj pred nami človek. Sonce je bilo rumeno in vroče in vedel sem, da je priroda krog nas takšna; kakršna je bila pred deset tisoč leti.

V Virginia Cityju sva se ločila od ostalih potnikov — dveh zakoncev srednjih let s hčerkjo gimnazijo pa dveh živahnih zakonskih parov z dolgočasnimi očmi, bržkone bodočih ločitvenih kandidatov iz bližnjih gospodinjstev — in se sprehajala po stranskih mirnih ulicah. Virginia City je mesto duhov, še pred osmdesetimi leti je tamkaj živilo štirideset tisoč ljudi in kopalo pa brskalo za srebrom, za milijoni, ki so jih izkopali iz hribov okrog znamenite Comstocke žile. Zdaj živi v tem mrtvem mestu le še kakšnih pet sto ljudi, ki imajo bare, restavracije in prodajalne spominkov, vse naokrog pa jih obdajajo tihe gomile prekopane in prevrtane zemlje ter zapanjeni jaški.

UGANKE S CESTE

Kdo ve največ o cestno-prometnih predpisih? To bi lahko trdili za naše najmlajše – pionirje in cicibane. Povedali so, kaj pomenita ali omi prometni znak, kdo ima prednost na križišču... To jim je prineslo tudi lepe

Komisija za vzgojo in varnost v prometu v Radovljici je v pondeljek organizirala prireditve pod naslovom »KAJ VES O CESTNOPROMETNIH PREDPISIH«. Pionirji s Koprivnika, Mošenj, Lipnice, Blede, Bohinjske Bistrike itd. so odgovarjali brezhibno na postavljena vprašanja. Se najmlajši – cicibani, ki so komaj segali spraševalcu do pasu, so vedeli, kaj je to semafor in podobno.

Najboljši so bili seveda iz Lipnice, ki so v najtežji kategoriji osvojili moped. Nič manj niso za njimi zaostala.

BODOCI BRODARSKI MODELARJI SO SE UDODNO POCUTILI MED VOZNJO V COLNU PO SKOFJELOSKIH ULICAH V PARADI LJUDSKE TEHNIKE

mlada rast

nagrada. Eni so dobili moped, drugi fotoaparat, magnetno maketo, skiroje itd.

TAKOLE SO MLADI PIONIRJI ODGOVARJALI O PROMETNIH PREDPISIH PRETEKLI PONEDELJEK V RADOVLJICI

Jež in lisica

Lisica je vprašala ježa:
»Koliko pameti imataš?«
»Eno,« reče jež – »kaj pa ti?«
»Jaš pa kar sedemdeset,« odgovori lisica.

»Ne verjamem, dokler ne prisreč,« zakliče jež.
»Ja maj bo, pojdi z menim!«

Odpeljal jo je k pesti, ki jo je lovec postavljal s prstjo pokrnil, da je ni opazila. Rekel ji je, naj pomoli tace kvilkku in udari počtem z njimi ob zemljo, rekoč:

»Da, prisegam!«

Tako je tudi storila in past jo je zgrabil za obe taci.

»Ko maj se zdaj rešim,« vprašala lisica ježa za svet.

»Ko bi te mogel poučiti z eno samo pametijo!« odgovori jež.

Lisica reče:

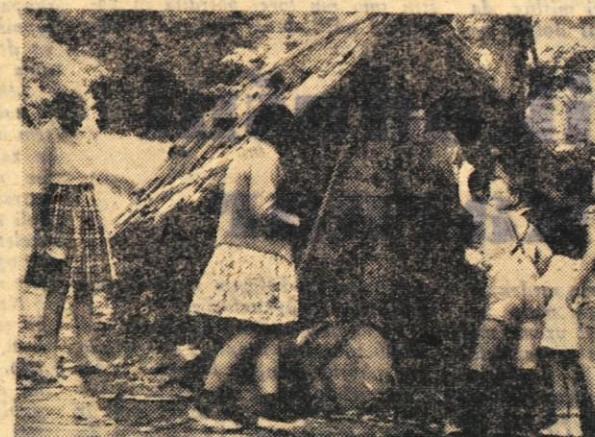
»Vidim, da me je pogubila prisega. A vendarle, načui me!«

Tedaj ji reče jež:

»Ko bo prišel lovec, da bi te ujel, se naredi mrivo. — Enkrat te bo ošnili s kolcem,

ti se ne premakni. Ko bo videl, da se ne zganeš, bo mislil, da si mriva, izvlekel ti bo tace iz pasti in te vrpel poleg sebe. Ti pa naglo skoči in jo pobriši.«

Lisica je tako tudi storila in se rešila.

NEKOČ JE BILA KOČICA V KROPI IZ LUBJA VARNI ZAVETJE MED NEVIHTAMI, TOKRAT PA JE BILA ZAVETJE STEVILNIM RADOVEDNIM OCEM

jali iz Koprivnika, Bohinjske Bele, Bohinjske Bistrike, saj so le malo bolj okorno odgovarjali na vprašanja. Seveda jih stroga komisija ni ocenila dovolj dobro za nagrado. Je pač tako, prvi je lahko samo eden. Prepričani smo, da pionirji, ki so ob nagrade, niso obupali.

Ob zanimivem programu o cestno-prometnih predpisih, je mlade Radovljičane zabaval tudi zabavni ansambel Francijca Podjeda z Blede. Kot solisti – pevci in reditorji so se predstavili tudi pionirji. Lahko zapisemo, da so bili vsi dobrji. Se poseben aplavz pa je doživel 12-letna DARJA LICHEN z Blede, ki je zapela popevki MANDOLINA in ZEMLINA PLES. Takole je mala Darja odgovorila na nekaj vprašanj:

»Od kdaj že poješ?«

»To se ne spominim, mislim, da sem bila stara 5 let.«

Ali hodiš v glasbeno šolo?«

»Hodim in se učim klavir. Kateri pevki popevk sta ti najbolj všeč?«

»Beti Jurkovič in Lola Novakovič.«

»Kateri razred obiskuješ sedaj?«

»Sesti in mislim, da ga bom naredila s prav dobrim!«

Za zaključek je na prireditvi nastopila tudi italijanska pevka Isa Christy, ki je še posebej navdušila mlade poslušavce s popevko Francijca Podjeda. »Pojdi spet na Blede. Interpretirala jo je namreč v slovenščini.«

Seveda veselja po končani prireditvi ni bilo konec. Dva pionirja sta zgrabila moped in že hotela narediti poskusno vožnjo. Toda škoda, ko v rezervoartju ni bilo še nič goriva. Najboljši iz radovljične občine bodo v jeseni nastopili tudi na okrajni prireditvi v Kranju.

MILAN ŽIVKOVIC

Bila sem pri Titu

Ko so me učenci krške šole izvabili, da grem k tovaršu Titu, sem bila presenečena in vecela. Hvaležna sem jim za izkazano zaupanje.

V nedeljo pred dnevom mladosti smo se predstavniki pionirjev iz vse Slovenije zbrali v Ljubljani. Ljubljanski pionirji so nas pospremili in nam naročili čestitke in pozdrave za tovarša Tita. Pot v Beogra-

grad je bila dolga, vendar je minila v veseljem razpoloženju. Nastanili smo se v pionirskem mestu, kjer je kot v pravljici.

Med parki stoje lepe male hišice in lepa igrišča. Tudi na Avali nam je zelo ugajalo.

Ko smo stopali — obleceni v pionirske kroje — skozi vrata Belega dvora, smo bili zelo nestrpni in kar malo temo nam je bilo. Rej, to ni kar tako — obiskati tovarisa Tita.

Ko je prišel v dvorano, kjer smo se zbrali, smo nekaj sekund presenečeno molčali, nato pa smo z vedrimi glasovi vzelenili: Tito je naš, mi smo Titovi! Fridružili so se nam tudi pionirji iz ostalih republik. V kratkem govoru nam je povedal, da si želi da bi bili dobiti in pridni učenci in nam naročil pozdrave za vse ostale pionirje, ki ga niso mogli obiskati.

Nato nam je vsem dal roko, mi pa smo mu čestitali k rojstnemu dnevu in mu izročili darila. Tovariš Tito nas je peljal na vrt, kjer smo bili pogosteni. Z nami je pel, se smejal in nas zabaval. Ko je potekel čas našega obiska, smo neradi odšli, saj je pri njem tako zelo prijetno.

MARJETKA PRIMOŽIC

DARJA LICEN

VINO IN KLOBASA

Gospodinjska učiteljica je v enem izmed višjih razredov osnovne šole govorila učencem o prebavi hrane in tako je nanesel pogovor tudi na to, da po klobasi ni zdravo pitи vode. »Kaj mislite, otroci, zakaj pa pitje vina ne škoduje?« je ob tej priložnosti vprašala.

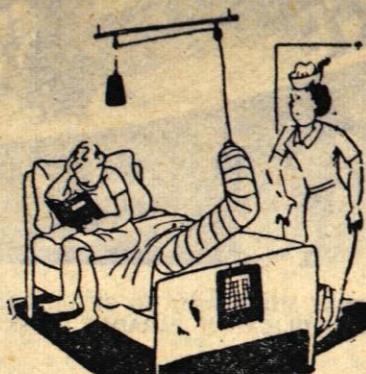
»Zato ker gre vino tako ali tako v glavo in ne v želodec,« je takoj vedel povedati Stane.

SRECA V NESRECI

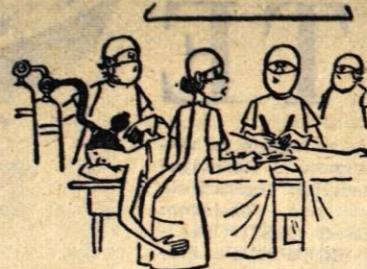

— Jaz sem Amadeus. Veseli me, da sva se spoznala

BREZ BESED

MED OPERACIJO

— Videti je, da bolnik še vedno ne spi

V KNJIGARNI

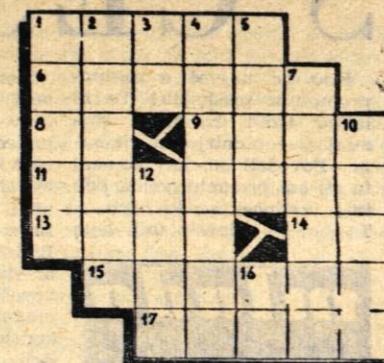
— Ta knjiga mi je všeč. Vzela jo bom

PRI ZOBOZDRAVNIKU

— Toda jaz sem zobozdravnik

Križanka št. 3

Križanka je magična, zato velja prva številka za opis vodoravno, druga pa za navpično:

1., 1. iglasto drevo, ki jeseni odvrže iglice, 7., 2. zadeva, spor, pravda, 8., 3. vse, 9., 14. avtomobilska oznaka Stipa, 10., 4. ljubezensko pesništvo, 12., 5. avtomobilска oznaka Sarajevo, 13., 11. mestece pod Fruško goro, 14., 9. češka znamka avtomobilov, 15., 6. gostinski uslužbenec.

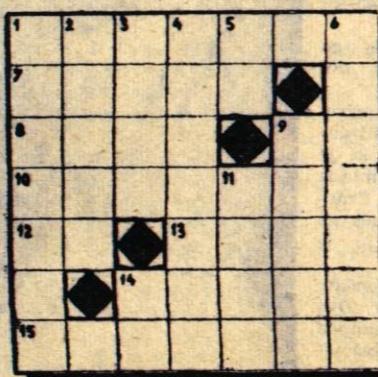
Rešitev križanke št. 33

Vodoravno: 1. kantata, 8. areopag, 9. na, 10. nika, 11. las, 12. stol, 14. PU, 16. režiser, 18. pratika.

Rešitev križanke št. 34

Vodoravno: 1. akacija, 7. kotel, 8. stol, 9. Be, 10. celibat, 12. il, 13. Bal, 14. Balas, 15. ametist.

Križanka št. 35

Križanka je magična, zato velja prva številka za opis vodoravno, druga pa za navpično:

1., 1. podoba, lik, 6., 2. mesto v Srbiji blizu Kragujevca, 8., 3. začetnici slovenskega pisatelja (Tolmici), 9., 12. nemška reka, 11., 4. barvitost, 13., 5. Ober, 14., 16. kemijski simbol za stroncij, 15., 7. ledvice, 17., 10. rimske preddvorje.

Anekdoti

NORMALNI ČLOVEK

Neki študent po predavanju vpraša svojega profesorja, znanega psihiatra:

— Gospod doktor, do podrobnosti ste nam opisali abnormalnega človeka in njegovo obnašanje. Povejte nam prosim kaj tudi o normalni edinki. Če to ni sedaj na programu, kdaj nam boste potem govorili o tem?

— Kakor hitro najdem normalnega človeka — je odgovoril profesor.

SODOBNI PREGOVORI

Mlado drevje se pripravlja — starega pa komunalci sekajo.

Kdor rano hiti v službo — ni v srodstvu s šefom, pa zato ne sme zamujati.

Prijatelj mojega prijatelja je tudi moj — porok.

Dober glas se daleč sliši, dobra podkupnina pa še dlje.

Kar lahko storиш danes — pusti za jutri da bo kdo drug naredil.

Nekoč, pred многimi leti sem bil vajenec v neki tiskarni. Skupaj z menoj so se izučevali obrti še trije fantje. Nekega dne je od nekod priproval v mesto 19-letni dolgin. Imel je ribje oči in popolnoma nedolžen obraz, ki je dajal vtis, da se nikoli ni nasmejal. Strinjali smo se v tem, da je neumen in zato smo sklenili, da ga bomo prestrašili. Odšli smo k lekarnarju in ga poprosili, naj nam posodi človeško okostje. V tem času je tako okostje veljalo petdeset dolarjev. (Ne vem, po koliko je danes, ko so cene poskočile.)

Torej, okoli desetih zvečer smo odnesli okostje iz lekarne. Vse smo premislili: napovedali bomo temu dečku — imenoval se je Nikodemus Dodge — sestanek v centru mesta. Ko bo odšel od doma, mu bomo položili okostje v posteljo. Živel je v samoti, na periferiji mesta, v majhnih leseni koči. Ko smo odložili okostje, smo se sprehodili z njim po mestu, potem pa je odšel domov. Že vnaprej smo slavili znago, ker nam je šala uspela.

Toda počasi je veselje plahnelo in črne misli so nam začele rojiti

po glavi. Kaj će se naš Dodge tojev. Toliko denarja ne bi mogli začneš dirjati in vpititi po ulicah. Bili smo ovzemirjeni in nismo več misili na šalo.

Mučilo nas je kesanje, ko smo dospeli do njegove koče in pogledali skozi okno. A kaj mislite, da smo videli? Sedi ti naš dolgin na

služiti niti v dvesto petdesetih letih!

Na srečo je bil lekarnar dober človek. Rekel je, da nam vse odpusti, a da bi želel dobiti naša okostja, ko nam ne bodo več potrebljena. Čisto v redu, ali ne? Pustili smo mu torej potrdila in pomirjeni odšli, prepričani, da lekarnar

stičija dobesedno topila pred njegovimi očmi. Spet je preteklo nekaj let in potem je tretjemu fantu padlo na pamet, da bi preizkusil, če dimnit eksplodira. In pomislite, eksperiment je uspel. Res je, da so nekaj našli, in to toliko, da bi vse skupaj lahko utaknil v žep od letovnika. To je bilo pa tudi dovolj za dokaz, da je lekarnarjeva lastnina spet utrpela izgubo.

Lekarnar je bil že v letih, ko se je začel dopisovati z menoj. Postal sem mu najmilejši korespondent. To je zares čudovit človek! Nikamor me ne priganja, na ničemer ne vztraja, vedno je zelo olikan in nikoli ni imenoval mojega okostja — skelet. Samo včasih me zelo prijava in uprašuje: »No, kako se drži?«

Nedavno tega sem od njega dobil telegram, ki mi ga je poslal po noči, da je izkoristil zmanjšano tarifno. V tem telegramu mi sporoča, da je ostarel, da imetje počasi izgublja svojo vrednost in me prosi, naj mu plačam vsaj del svojega dolga, a za ostanek mi je pripravljen dati daljši rok.

Pomislite samo, kako velikodušen človek je! MARK TWAIN

Velikodušni lekarnar

postelji in grize ogromen medenjak. Odgrizne košček, nato malo zagra na orglice, pa spet vzame medenjak. A okoli njega so razmetane igrake, drobnarje, sladkarije. Hitro smo zvedeli resnico. Nikodemus je okostje prodal za pet dolarjev. Okostje, ki je bilo vredno petdeset! S solznimi očmi smo skleli k lekarnarju in mu vse povedali. Toda kako zbrati petdeset dolarjev, ki prestraši, da nor od strahu

nar v svojem žvljenju še ni naredil bolj neuspeli špekulacije.

Po določenem času je eden izmed mojih tovaršev utonil. Tako je bilo eno okostje manj in lekarnar je bil zares užaločen. Preteklo je še nekaj let in potem je drugi fant iz našega četvorice poletel z balonom. Za to so mu obljubili petdeset dolarjev na uro in ga prepričevali, da bo dobil milijon, ko se bo vrnil na zemljo! In tako se je lekarnarjeva inve-